

"Sedmikráska"

- vystříhnete kruh z bílé
čtverky (o průměru cca 10 cm),
do jeho středu malujete
vystřížený kruh (o průměru
cca 5,5 cm) ze zt. papíru
→ bílé okraje nastříhnete

Pracovní list:

a) "Sedmikráska"

→ nejprve prstami, potom
barevně vybraně cestu
čerstě a slun. papírem
ke květině (ke a d l. cesta)

b) "DEŠT"

→ graf evičení

povídka **"JAK SNĚŽENKY** **PŘIVOLALY JARO"** **- první jarní** **květiny**

"Jarní květiny"

→ pojmenujte květiny
na obrázku (prac. list,
google), vyzkoušejte
názevy (počet slabik)
→ vyhledejte květiny
v přírodě,
na zahrádce

"Kapička"

→ předkráslený tvar kapky
na čtverci natřete štětcem
a vodou. Do vlnkám
podkladu zapouštějte modrou
tuž nebo ihloknost.

→ nalepte 1-3 sedmikrásky

Poslech příběhu

"Jak sněženky
přivolaly jaro", jak
se zahrádka probudila
ze zimního spánku
Seznamováním s prvními
jarními květinami (sněženka,
kukuška, zatoumblecula)
→ popis rostlin (části, barva),
to potřebují rostliny k životu
Prohlížet knih, atlasů,
obrázku na webu, v pří-
rodě

Poslech básní;

hádanky, háčviki
básně dle výběru

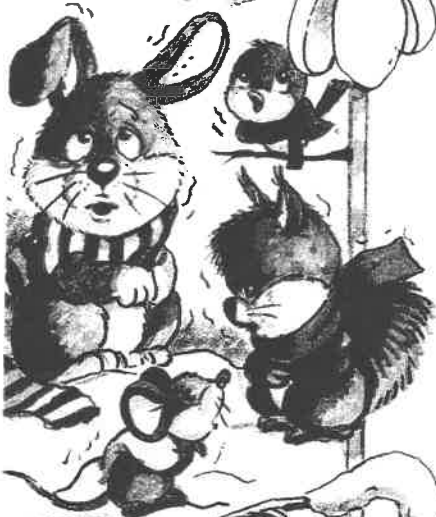
"Žánr písní, Sněženky"

"Travička zelená"
- vyhledejte a poslechněte si
písně k tématu na youtube

Na procházkách: chůze
v přírodním terénu

• přaskačování koluží
a pamínků volky

PH "Na barevné
květiny"

Pusíkova pohádka
na dobrou noc

Jak sněženky přivolaly jaro

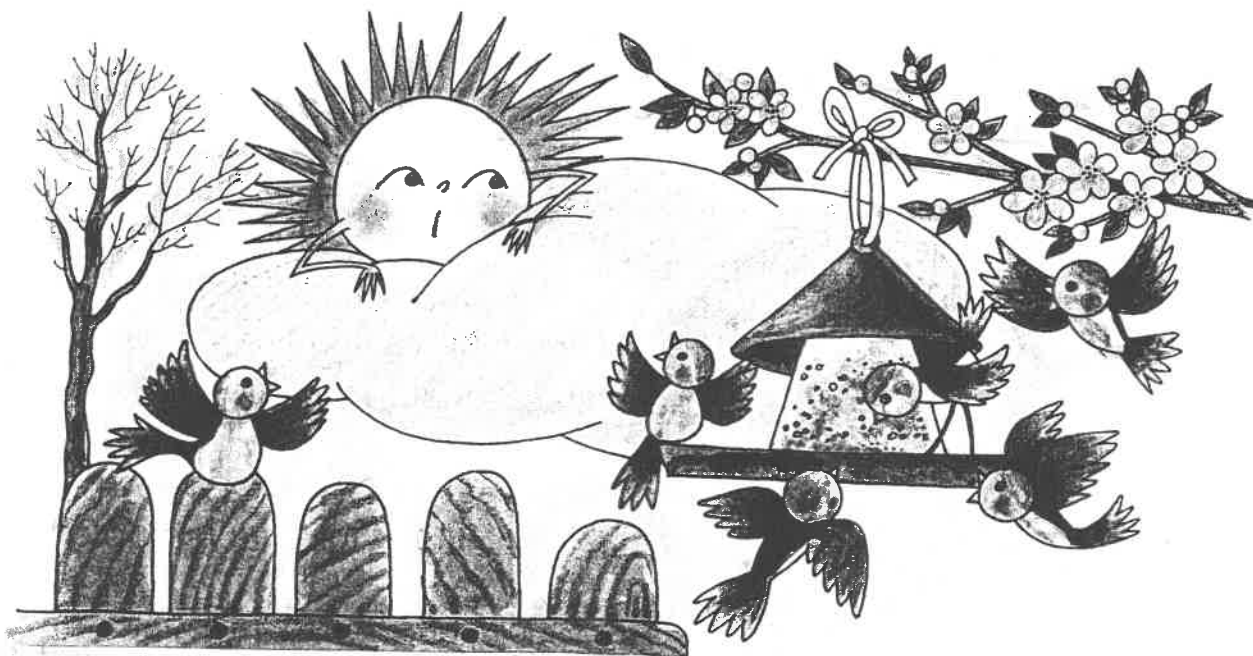

Kdysi dávno před mnoha lety sluníčko v zimě usnulo tak tvrdě, že se na jaře zapomnělo probudit. Na všech lesích, polích a vesnicích zůstala ležet silná vrstva sněhu a stále jen mrzlo až praštělo. „Kde zůstalo jaro?“ drkotali zuby lidé i zvířátka. Zásoby potravy docházely, ptáčkové už sezobali poslední loňská semínka a srnky na pasekách marně odhrabávaly sníh a hledaly zapomenutá stébla suché trávy. Jaro stále nepřicházelo. Jednoho dne se na pasece sněhem prodraly první květiny, takové malé bílé zvonečky. Tehdy ještě neměly žádné jméno. Květiny se překvapeně rozhlížely po lese a divily se, že je všude kolem nich ještě tolik sněhu. A jaká je zima! Květiny se roztráslы mrazem a jejich bílé zvonečky začaly hlasitě zvonit. Tak hlasitě, že se jejich hlas rozléhal po celé pasece, po celém lese a nakonec i po celé obloze. Spící sluníčko konečně zívlo, protáhlo si paprsky, promnulo oči a podívalo se z mraků dolů. „Ó jé!“ vyjeklo vyděšeně: „Vždyť já už dávno mělo vstávat! Honem do práce!“ Sluníčko začalo silně hřát, sníh roztál, mráz utekl někam vysoko na sever a konečně přišlo tolik očekávané jaro. Všechna zvířátka se seběhla kolem drobných bílých zvonků a děkovala jim za zahnání zimy. Na památku jejich vítězství jim všichni začali říkat sněženky. Od toho dne rok co rok prorážejí sněženky jako první z kytiček mezi zbytky sněhu a budí svým zvoněním podřimující sluníčko. Tiše! Slyšíš, jak jemně zvoní?

**Zvonky v noci hlavu sklání,
také ty se chystej k spaní.
Díky bílým sněženkám
prchá zima, kdo ví kam!**

Jak se zahrádka probudila ze zimního spánku

Byla jednou jedna zahrádka.

Ani malá, ani velká, ani chudá, ani bohatá - právě taková, aby se v ní všem rostlinkám a stromům dobře vedlo. Přes léto se zahrádka strakatila všemi barvami, s podzimem dokvetla a na zimu se uložila ke sladkému spánku pod sněhovou duchničku.

Toho roku byla zima zvlášť dlouhá a mrazivá. Zkřehlí ptáčci - zpěváčci se často choulili jeden ke druhému v krmítku, které pan zahradník pověsil na větev staré jabloně. Vždycky tam našli něco do zobáčku: křupavé semínko, sladký drobeček nebo kuličku loje... .

A tak zobali a taková zima jim byla, že ani nepípli.

Jednoho dne přiletěl do krmítka kos. Rozhlédl se po zpěváčcích a povídá: „Co se klepete? Zpívejte přece!“

„Nemůžeme“, pípali zpěváčci. „Nafoukalo by nám do krku!“

„Jednou začít musíme“, poučil je kos. „Dokud neprobudíme jarní sluníčko, bude si zima na zahrádce dělat, co bude chtít.“

A aby dokázal, že to myslí vážně, nasadil notu a zatrylkoval slavnostní kosí fanfáru. Ptačí melodie se vznesla k nebi, proklestila si cestu sněhovými mračny a doletěla až ke spícímu sluníčku. Sluníčko si udiveně protřelo oči:

„Slyším dobře, nebo se mi to jen zdálo? Takhle přece dokáže zazpívat jenom kos, když má přijít jaro!“

Vykouklo škvírou mezi mraky a uvidělo zasněženou zahrádku s promrzlými zpěváčky.

„Takhle to nenechám“, řeklo sluníčko a hned se dalo do díla: zakouslo se do bílých závějí, opatrně odloupalo ledové rampouchy z plotu, tu do sněhu navrtalo díрку, tam zase ze záhonku uštípló cípek bílé peřiny.

Ptáčci - zpěváčci nestačili koukat, jak se zahrádka proměňuje... Načechrali si peří a spolu s kosem se radostně rozezpívali.

Panečku! Při takovém muzicírování se to sluníčku svítilo a hrálo. Za chvíli vysušilo poslední sněhovou kaluž, kolem cestiček se zazelenala travička a v ní se zabělaly první kvítky. To sněženky vystrčily hlavy ze země a roztančily se jako baletky v nadýchaných sukýnkách.

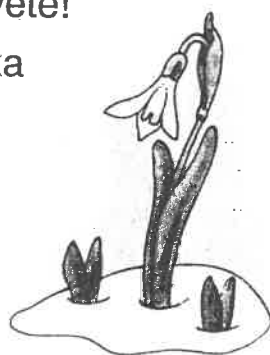
Za sněženkami vykoukly modré kšticé šafránu, žlutě se rozsvítily narcisky a v koutku u plotu se plaše rozvoněly první fialky.

„Tak“, oddechlo si spokojeně sluníčko. „Konečně je zima za horama!“

Rozhlédlo se po jarní strakaté zahrádce a pobídlo zpěváčky:

„Zpívejte pěkně nahlas! Ať se jarním kytičkám dobře kvete!“

Zpěváčci nasadili tón na novou písničku a celá zahrádka se dala do voňavého tanečku.

Sněženky

$\text{♩} = 86$

F Gm/C F Gm/C F

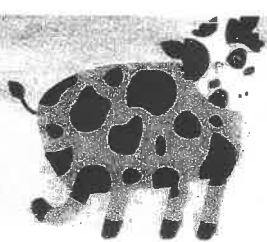
My jsme sněženky, jar - ní pa - nen - ky. Su kýn - ky se
My jsme ky - tič - ky, bí - lé suk - nič - ky. Když má zi - ma

Dm7 Gm C F

roz - tan - či - ly, cin - ká, cin - ká zvo - nek bí - lý, hlá - sek
na ka - hán - ku, z dlou - hé - ho nás bu - dí spán - ku pta - čí

Gm/C F C F

pře - ten - ký. My jsme sně - žen - ky.
pís - nič - ky. My jsme ky - tič - ky.

BŮŮ, BŮŮI ZDRAVÍM VÁS, MÍ
MALÍ PŘÁTELÉ! DNES VÁM
BUDU VYPRÁVĚT, JAKÉ TRABLE
ZAŽILI FILDA, ATÝNA A VÍLA
BĚLINKA SE STUDENÝM
VĚTREM SEVERÁKEM. HEZKY SE
POSAĎTE A POSLOUCHEJTE...

Text INKA RYBÁŘOVÁ
Ilustrace ANTONÍN ŠPLÍCHAL

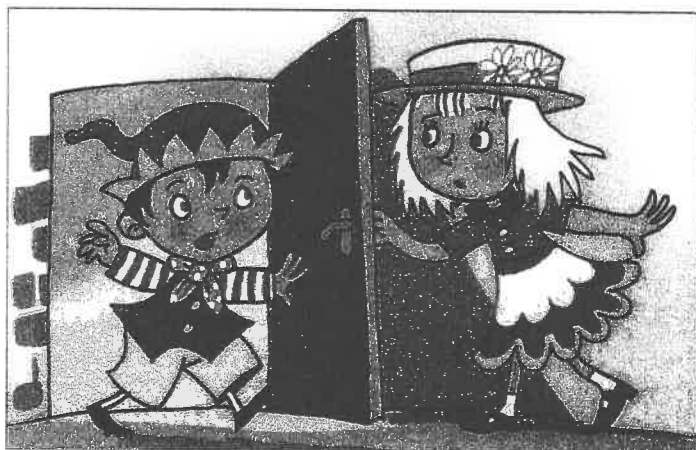
Průběh příběhu z Jahodové zahrádky o skřítkovi Fildovi a víle Atýně

Jak Filda a Atýna utkali sněženkový závoj

Začalo jaro a skřítek Filda obcházel Jahodovou zahrádku, aby se podíval, jak rychle se probudila semínka a cibulky rostlin ze zimního spánku. Když vtom zahlédl pod bezem schoulenou maličkou postavu. Byla to sněženková víla Bělínka a plakala tak, že by ze slziček bylo vody na dvě studánky. „Co se ti stalo?“ přispěchal k ní Filda. „Vítr Severák mi potřhal můj kouzelný závoj. Bez něho neochráním poupátka bledulí a sněženek před mrazem.“ „Hm,“ zadíval se na něj Filda, „je opravdu

samá díra. Potřebovala bys nový!“ Pak se usmál: „Vím, kdo ti může pomoci! Pojd!“ A rozběhl se s ní k domečku pavouka Skákavky. Buch, buch! Zabouchal na dveře: „Pavoučku, vstávej! Prosím, pomoz nám! Utkej pro sněženkovou vílu nový závoj!“ Pavouk otevřel okenici a zabručel: „Fildo, my skákavky přece nesplétáme pavučiny. Dojdi si za nějakým křížákem. Ale pamatuj, na sněženkový závoj musíš přinést vlasové nitě, co jsou pevné a pružné.“ Filda se zamyslel a pak se rozběhl k domečku pod věží. Bělínka mu sotva stačila. Jak vrazil do dveří, hned spustil: „Atýnko, prosím, daruj nám pramínek vlasů. Pavoučkové z něho utkají závoj pro Bělínku, která s ním bude chránit poupátka bledulí! Vítr Severák jí ho roztrhal na kousky!“ Atýna, která stála před zrcadlem, se otočila: „Mně vítr Severák nadělal z vlasů dlouhé ledové rampouchy. Vůbec nejdou rozčesat!“ „Z čeho tedy utkáme závoj pro Bělínku?“ rozhlížel se Filda. „Zkusíme to kouzlem z jarní vůně,“ řekla Atýna a vklouzla do bot. Sotva ale pootevřela

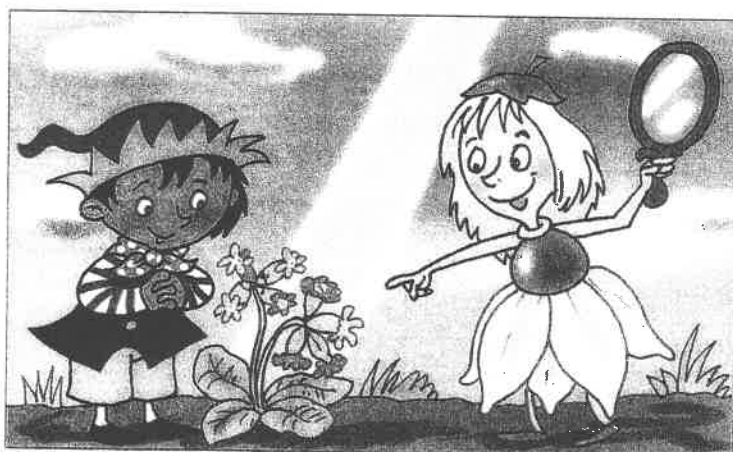

KRAVIČKA VYPRÁVÍ BÁJEČNÝ PŘÍBĚH

dveře, přihnal se vítr Severák, popadl ji v pase a odnášel do mraků. „Zamknu tě do ledové klece a budeš pro mě čarovat!“ fučel divoce. „Pomozte mi!“ volala Atýna. „Najděte kouzelný kvítek, co odemyká ledové zámky!“ „Jak se jmenuje?“

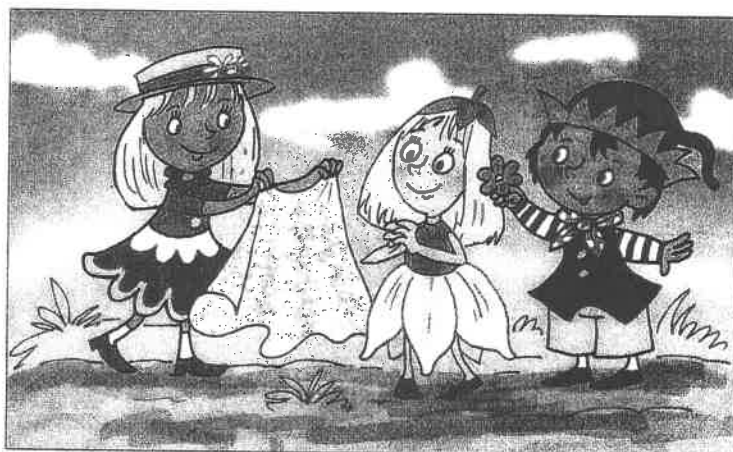

halekal Filda a nastavoval čepičku, kdyby snad Atýna z té výšky spadla dolů. Ale její hlas zanikl v burácení větru. Skřítek se bezradně podíval na sněženkovou vílu. Ta obcházela zrcadlo, leštila ho a otáčela. „Jak teď můžeš myslet na parádu?“ vyčetl jí Filda. „Nemyslím

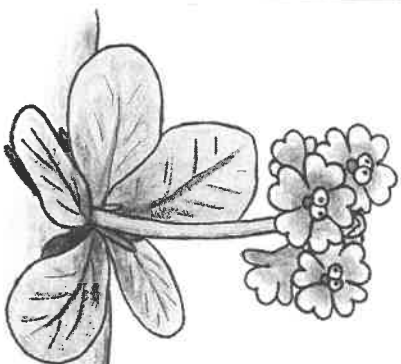
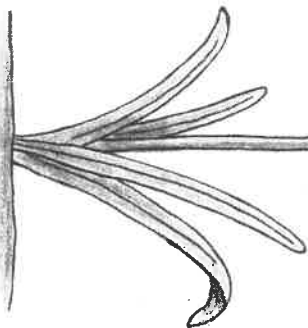
na parádu, ale na sluníčko,“ odpověděla mu Bělínka a natočila zrcadlo k obloze. Sluníčko se v něm blýsklo, celé se jarně rozzářilo a pak poslalo přes zahradu dlouhý paprsek. „Ukazuje na petrklíč!“ vykřikla Bělínka. „To je ten kouzelný kvítek!“ vyskočil Filda a rozběhl se s ním zazvonit. Jakmile to udělal, vítr Severák zaskučel a na ledové kleci praskl ledový zámek. Víla Atýna byla zase volná! Rozevřela dlouhou

sukýnku a lehounce se snesla na zem. Sundala si klobouk a z vlasů jí vystoupala voňavá mlha, která se pomalu proměnila v třpytivý závoj. „Tady máš, Bělínko, svůj nový závoj,“ řekla Atýna. „Abys mohla sama ochraňovat bledule a sněženky.“ „Děkuji ti, Atýno,“ špitla Bělínka. „Vezmi si za to můj bílý sněženkový věneček.“ „A já ti k němu přidám tuhle žlutou kytičku,“ řekl Filda a opatrně připlétl Atýně do vlasů kvítek petrklíče. A pak tam stáli a dívali se, jak se v jarním vánku lehce pohupují zlatavé jehnědy lísek a nahoře v oblacích radostně trilkují čížkové a skřivani. To zpívali písničku o jaru všem malým skřítkům i těm, kteří umějí pomáhat druhým...

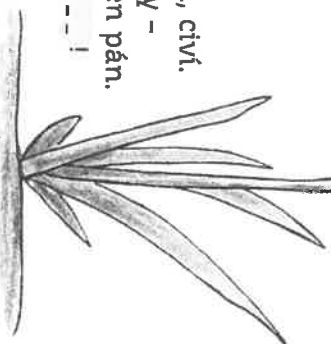
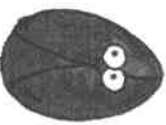

Jarní květiny

Malá kytky celá bledá
ze sněhu ven cestu hledá.
Při teplotě na nule
rozkvétají _____ !

Na nevelkém stonečku
spousta žlutých zvonečků.
Každý z nich má k jaru klíč.
Copak je to? _____ !

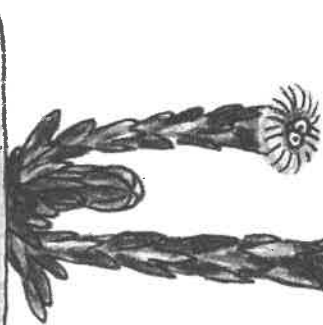
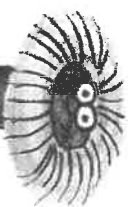
tulipán

fialky

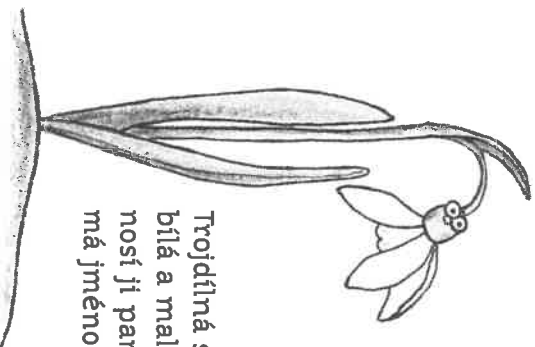
bledník

Každý na to kouká, civí.
Na jaře se dějí divy –
rozkvete vždy jeden pán.
Víte který? _____ !

Ve své syté žluté kráse
pampelišce podobá se.
Nápověda pro Bělu:
„Jsou to květy _____ !“

Fialové drobné květy,
všechny včelky se k nim sletí.
Krásně voní do dálky
hlavně drobné _____ !

Trojdielná sukýnka,
bílá a malinká,
nosí ji panenka,
má jméno _____ !

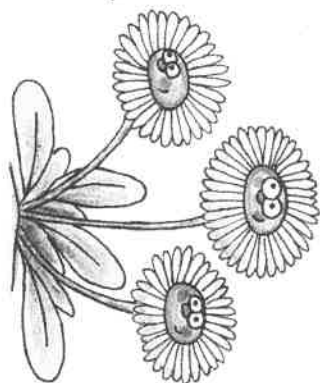
sněženka

petřík

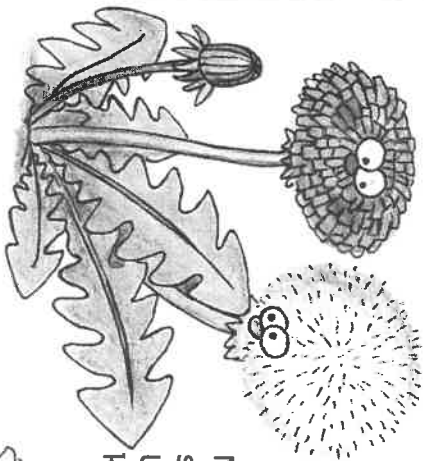
podbělu

Květiny na louce

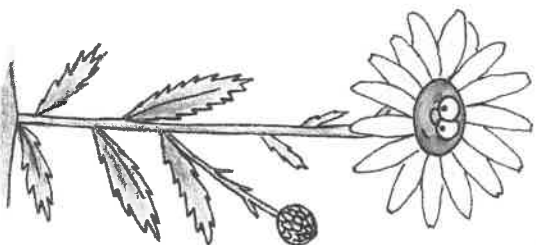
Mají rovnou sedm krás,
zná je jistě každý z nás.
Krásně jemné bílé vlásky
mají v louce

Nejdřív žlutá, potom bílá,
s chmýřím lehkým jako víla.
Utrhneme pro Elišku
krásně žlutou

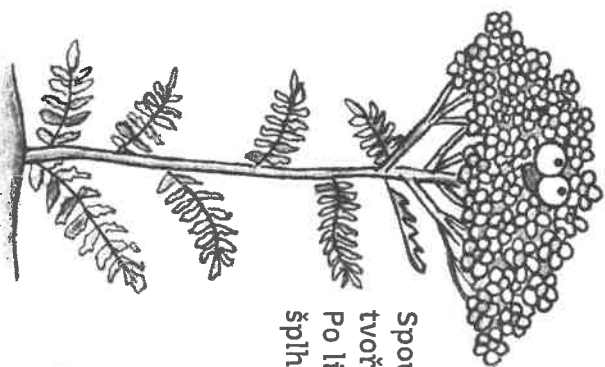
Dlouhý stonek, bílý květ,
co má uvnitř žlutý střed.
Uhádnete za vteřinu?
Mám na mysli

řebříčku

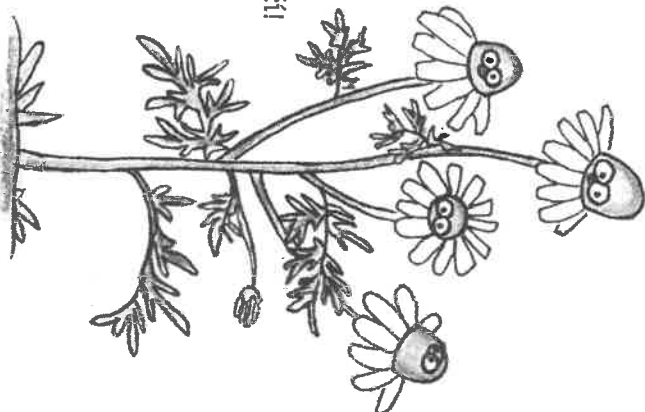
heřmánek

pomménka

Spousta drobných malých kvítků
tvoří tuto polní kytku.
Po listech jak po žebříčku
šplhá brouček po

Z jeho květů odvar léčí,
pít ho, to vždy zdraví svědčí!
Pije ho i Emánek,
je to pravý

Bleděmodré kvítky něžné,
na louce jsou celkem běžné.
Vzpomene si Madlenka,
jak vypadá

pampelišku

kopretinu

SNĚŽENKA

Na záhoně vidím sněženu,
vystrkuje na nás hlavinku.
Hlásí, že už zima odchází,
za ní svěží jaro přichází.

BLEDULE

Bledule, bledule,
vypadá jak cibule.
Baňatou má hlavičku,
pod ní tenkou nožičku.
Se sněženkou kamarádí,
vedle sebe sedí rády.

KROKUSY

Kvetou u nás krokusy,
všichni je vidět musí.
Fialové, žluté, bílé.
Nenápadné, roztomilé.

NARCISKY

Potkal narcis narcisku
na zahradě u písku:
„Vzácná paní, jak se máte?
Vy tu jen tak postáváte?“
„Víte, já teď musím kvést.
Vzdávám tímto jaru čest.“

SEDMIKRÁSKY

Na trávě se tulí sedmikrásky,
žluté hlavičky a bílé vlásky.
Vesele se na svět dívají,
sluníčku pozdrav posílají.

NA ZAHRÁDCE

Na zahrádce jako pán
stojí pěkný tulipán,
vedle stojí tulipaní,
oba dva jsou k zulíbání

TULIPÁN

Co to stojí na zahrádce
hrdě, zpříma jako pán?
To nám roste na záhonku
krásný žlutý tulipán.

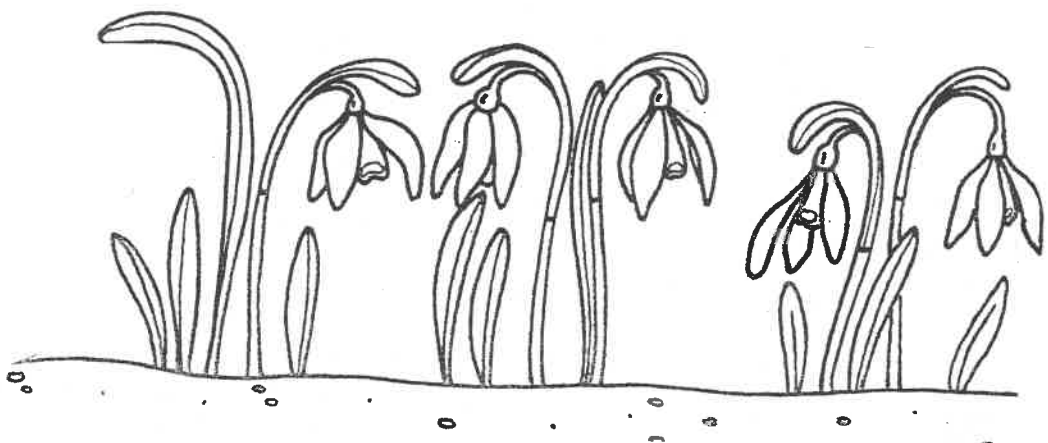
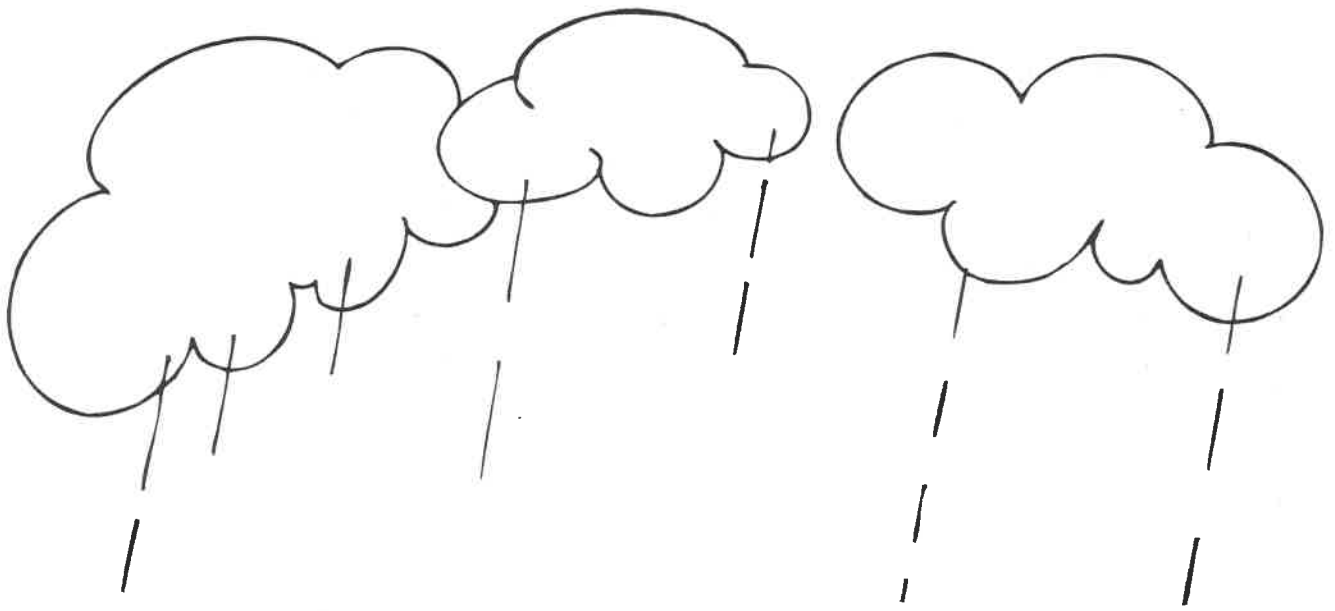
Kytička

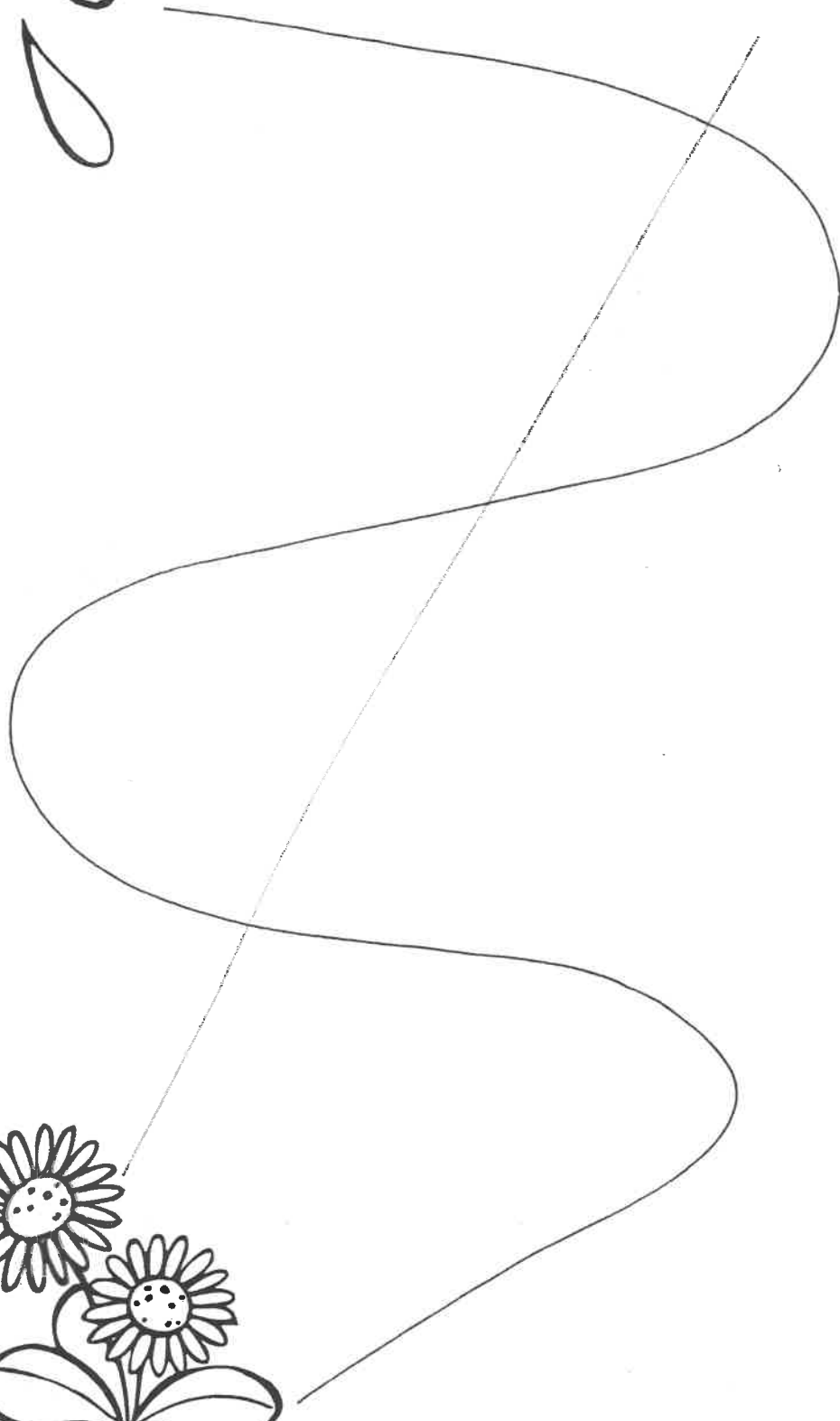
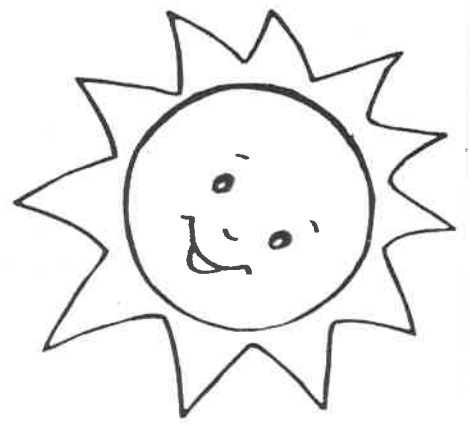
Zasadím si semínko,
zajíju ho malínko.
Až vyroste lísteček,
dám mu jméno paleček.
Za palečkem podívá se
ukazovák v celé kráse.
Prostředníček dožene je,
prsteníček už se směje.
Zavolají: „Malíčku!“
Hop! A máme kytičku.

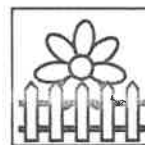

1. Zasadím si semínko, zajíju ho malínko.
2. Až vyroste lísteček, dám mu jméno paleček.
3. Za palečkem podívá se ukazovák v celé kráse.
4. Prostředníček dožene je, prsteníček už se směje.
5. Zavolají: „Malíčku!“ Hop! A máme kytičku.
6. Dotkneme se druhou rukou ukazovákku.
7. Zvedneme a dotkneme se prostředníčku.
8. Zvedneme a dotkneme se prsteníčku.
9. Zvedneme malíček. Postupně přidáváme jednotlivé prsty, až máme rozzenenou celou ruku.

NA BAREVNÉ KVĚTINY

Pohybová hra procvičuje chůzi v rytmu, běh i poskoky v rytmu hudby v daném útvaru i volně po třídě, rychlou a pohotovou reakci na signál, rozvoj barevných představ.

Pomůcky:

- barevné stuhy
- barevné papírové květy (např. barvy: červená, modrá, žlutá, zelená, bílá)

Popis hry:

Paní učitelka položí volně po herně barevné papírové květy. Děti chodí podle rytmu hudby (hra na klavír) se stuhou v pravé ruce, podle změny rytmu klavíru běhají nebo poskakují a vyhýbají se květinám. Jakmile klavír přestane hrát, děti běží ke květině, která má stejnou barvu jako jejich stuha. Paní učitelka vyzývá děti znovu k pohybu zvoláním jedné barvy, například: „Modrá!“ Děti zvolané barvy se prochází volně po herně. Na další zvolání se přidávají ostatní a postupně všechny barvy. Na závěr se všechny děti proběhnou při změně rytmu klavíru. Po běhu se vydýchají klidnou chůzí s nádechem a výdechem.

Poznámka:

Rytmus může paní učitelka udávat i bubínkem. Pohybové hře předchází cvičení zdravotních cviků se stuhou.

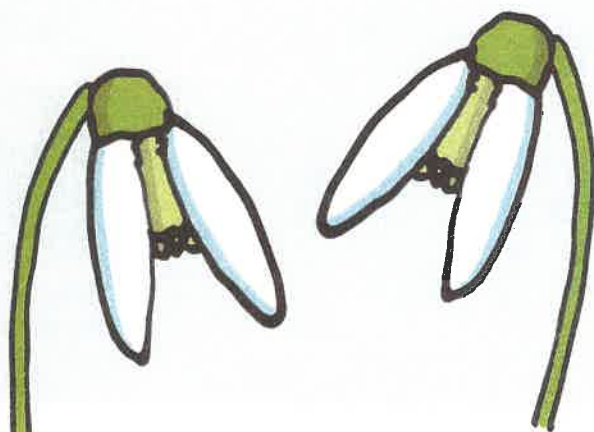
Sněženka a sluníčko

TÉMA: Květiny na jaře

Na jaře taje sníh, země se budí,
(z lehu na zemi se zvedáme)
sněženka vykoukne: „Brr, to to studí.“
(turecký sed, třeseme se zimou)

Sluníčko, sluníčko, zima je velká,
(klek, prosíme rukama)
ještě se nevzbudí ani ta včelka.
(klek, rozpažíme ruce)

Slunce se usmálo, pomalu hřeje,
(do stoje, rukama napodobujeme paprsky)
na celou přírodu se už jen směje.
(poskoky snožmo)

Sněženka

POMŮCKY: Barevný papír (tmavě a světle modrý), fixy, nůžky, lepidlo.

POSTUP:

- 1 Ze světle modrého papíru vytvoříme květ tak, že vystříháme čtverec, přeložíme ho na trojúhelník a oba jeho boční cípy přehneme.
- 2 Květ nalepíme do horní části tmavě modrého papíru a fixy domalujeme stonek a vázičku.

